

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **Správa Krkonošského národního parku**
sídlem Dobrovského 3, 543 01 Vrchlabí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2025, č. j. KUKHK-21846/DS/2025-5,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2025, č. j. KUKHK-21846/DS/2025-5, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je příslušná hospodařit s majetkem státu, konkrétně s pozemkem parc. č. 2624/1 v k. ú. Strážné, na kterém byla provedena těžba porostu v cca 35 m - 40 m širokém pruhu a vytěžené kmeny stromů byly z daného místa odstraněny. V bezprostředním sousedství (níže ve svahu) je pozemek ve vlastnictví Královéhradeckého kraje, jeho součástí

je těleso silnice II/295, správcem této komunikace je Správa silnic Královéhradeckého kraje, p. o. Po vytěžení porostu podala společnost Údržba silnic Královéhradeckého kraje a. s. podnět k Městskému úřadu Vrchlabí, jakožto silničnímu úřadu, k zahájení řízení a vydání rozhodnutí podle § 35 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. V podnětu popisovala, že odtěžení porostu žalobkyně provedla nešetrně a v místě dochází k uvolňování a padání kamenů na těleso silnice. Městský úřad Vrchlabí rozhodnutím ze dne 13. 9. 2024, č. j. MUVR/38814/2024/BAJHA, uložil žalobkyni provést nezbytná a ve výroku I. tohoto rozhodnutí specifikovaná opatření k zabránění padání kamenů z pozemku parc. č. 2624/1 v k. ú. Strážné v úseku nad silnicí II/295 v km 14,020 – 14,411. Ve výroku II. svého rozhodnutí uložil silniční správní úřad povinnost učinit nezbytná a tam specifikovaná opatření rovněž Správě silnic Královéhradeckého kraje, p. o. K odvolání žalobkyně se věci zabýval žalovaný. Ten její odvolání do výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a výrok I. potvrdil, její odvolání do výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 17. 10. 2025 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a v dalších podáních účastníků

2. **Žalobkyně** v prvním žalobním bodě namítala, že ve správním řízení vznesla námitku podjatosti žalovaného, ta však byla chybně procesně i meritorně vyřešena. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v obdobné věci bylo o jejím odvolání rozhodováno Krajským úřadem Libereckého kraje poté, co mu věc byla přidělena k rozhodnutí Ministerstvem dopravy. Žalobkyni byla uložena povinnost k nápravě, stejně jako Správě silnic Královéhradeckého kraje, p. o. i rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 2. 2024. V tomto rozhodnutí šlo o opatření k nápravě z důvodu odtěžení totožného porostu v totožném místě, avšak na části silnice II/295 v km 13,790-14,020. V daném případě Ministerstvo dopravy shledalo systémovou podjatost žalovaného a věc delegovalo ke Krajskému úřadu Libereckého kraje. Důvody, pro které byla systémová podjatost shledána, platí dle názoru žalobkyně i v nynější věci. Jde o téměř identickou věc, jaká byla delegována Krajskému úřadu Libereckého kraje.
3. Žalobkyně vznesla námitku podjatosti, tu žalovaný předložil Ministerstvu dopravy, to však chybně a nedůvodně věc pouhým přípisem vrátilo zpět žalovanému. O námitce podjatosti žalovaného tak dle názoru žalobkyně nebylo řádně rozhodnuto, o daném (chybném) postupu Ministerstva dopravy se žalobkyně dozvěděla až z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nemohla se proti závěru Ministerstva dopravy účinně bránit. Sám žalovaný při předložení námítky podjatosti Ministerstvu dopravy v přípise uvedl, že důvodem systémové podjatosti jsou předchozí konzultace rozhodujících úředních osob žalovaného se Správou silnic Královéhradeckého kraje, p. o. a konzultace u politické reprezentace kraje; stejně tak ekonomický zájem Královéhradeckého kraje na výsledku řízení. S ohledem na postup Ministerstva dopravy a následně i žalovaného byla v řízení před odvolacím orgánem dle názoru žalobkyně porušena zásada nestrannosti rozhodujícího správního orgánu a princip legitimního očekávání, neboť při totožných právních a skutkových okolnostech rozhodlo Ministerstvo dopravy v obou případech odlišně.
4. Žalobkyně vznesla i další dva žalobní body, konkrétně, že správními orgány obou stupňů byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a že rozhodnutí žalovaného je nedostatečně až

nesrozumitelně odůvodněno a nevychází z podkladů shromážděných ve spise a zjištěného skutkového stavu.

5. S ohledem na závěry krajského soudu uvedené níže se těmito žalobními body krajský soud pro nadbytečnost a předčasnost nezabýval. Další rekapitulace věci a právní argumentace krajského soudu se tak zabývá již jen problematikou systémové podjatosti v této věci.
6. **Žalovaný** ve svém vyjádření uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že sám přípisem Ministerstvu dopravy oznámil možné důvody pro vyloučení z projednání a rozhodování věci. Učinil tak vše, co mu zákon ukládá. Pokud dle žalobkyně není v napadeném rozhodnutí odůvodněno, proč věc nerozhoduje jiný krajský úřad, upozornil žalovaný na to, že toto si on sám posoudit nemůže.
7. V replice **žalobkyně** doplnila, že v paralelně vedené věci bylo rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 26. 4. 2024 zrušeno Krajským úřadem Libereckého kraje a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, následně došlo k zastavení řízení pro bezúčelnost. K problematice podjatosti žalovaného žalobkyně uvedla, že se způsobem vypořádání její námitky podjatosti ze strany Ministerstva dopravy byla obeznámena až prostřednictvím žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlení toho, co vedlo k odlišnému posouzení podjatosti v obdobné věci, pokládá žalobkyně za standardní součást odůvodnění. Dále se podrobněji vyjádřila ke zbylým žalobním námitkám.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl omezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem krajského soudu implicitně souhlasili. Nadto jsou v dané věci splněny podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jak je uvedeno níže.
9. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný dne 7. 11. 2024 zaslal Ministerstvu dopravy přípis označený jako „Požadavek na určení jiného odvolacího orgánu“, kde uvedl důvody, ve kterých spatřuje svou podjatost. Přípis byl zaslán pověřenou úřední osobou Mgr. Bc. D. M. Pověřená úřední osoba za žalovaného uvedla, že důvody systémové podjatosti žalovaného spatřuje v:
 - a) podnět k zahájení řízení podala akciová společnost vlastněná výhradně Královéhradeckým krajem,
 - b) úřední osoby v rámci Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, které mají kvalifikační předpoklady rozhodovat, poskytovaly konzultace Správě silnic Královéhradeckého kraje, p. o. (účastník řízení, jemuž byla rovněž uložena povinnost k plnění rozhodnutím správního orgánu I. stupně) a jednali i s politickou reprezentací kraje o dané věci,
 - c) jde o věc, která je v poměrech Královéhradeckého kraje (vlastník dotčeného pozemku, na kterém je těleso komunikace) významná ekonomicky – Královéhradecký kraj a Správa KRNAP vedou názorovou polemiku k problematice skalních svahů a úpravy vegetace v okolí řadu let.
10. Pověřená úřední osoba v přípisu rovněž poukázala na rozhodnutí Ministerstva dopravy v prakticky identické kauze (ta je rovněž zmiňována výše), kdy k rozhodování o odvolání

Správy KRNAP a Správy silnic Královéhradeckého kraje, p. o. proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 26. 2. 2024 v totožné problematice, avšak v úseku km 13,790-14,020, byl pověřen Krajský úřad Libereckého kraje.

11. Ministerstvo dopravy reagovalo sdělením ze dne 24. 6. 2025, ve kterém shrnulo relevantní právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedlo, že úředník krajského úřadu konstatuje podjatost svých představených zařazených do příslušného odboru a zároveň bez dalšího konstatuje existenci systémové podjatosti úřadu. Takové hodnocení však dle závěrů Ministerstva dopravy přísluší výhradně řediteli krajského úřadu, který je v postavení představeného ve vztahu k vedoucímu odboru krajského úřadu. Totéž platí i v případě konstatování systémové podjatosti celého krajského úřadu. Z přípisu dle Ministerstva dopravy není zřejmé, že by byl úředník pověřený jednáním v zastoupení ředitele úřadu. V návaznosti na uvedené sdělení žalovaný ve věci vydal žalobou napadené rozhodnutí.
12. Na samotném počátku se krajský soud nejprve obecně vyjadřuje k problematice systémové podjatosti (podjatosti správního orgánu, respektive všech jako zaměstnanců), na kterou žalobkyně svými žalobními tvrzeními míří.
13. Původní návrh správního řádu předvídal řešení systémové podjatosti v § 131 odst. 1 a 2, dikce odstavce 1 stanovovala, že: *„Ma-li být rozhodováno o žádosti státu, kterou podává jeho organizační složka, která je věcně a místně příslušným správním orgánem, nebo o žádosti obce, kraje anebo jiné osoby, jejíž orgán je věcně a místně příslušným správním orgánem, provede řízení jiný správní orgán v obvodu nadřízeného správního orgánu, který nadřízený správní orgán určí usnesením, a to popřípadě i pro řízení, která mohou být v budoucnu zahájena. Tohoto ustanovení se nepožije na ústřední správní řady.“*
14. Reálně se však dikce námítka tzv. systémové podjatosti dostala do správního řádu až k 1. 11. 2019 v podobě ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, který zní: *„Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“* Ve skutečnosti jde o legislativní vyjádření toho, co bylo do té doby judikováno správními soudy.
15. Smysl systémové podjatosti zřetelněji plyne z původního a zamýšleného textu, jak měl být vložen do § 131 odst. 1 a 2 správního řádu a jak je výše citován. Systémová podjatost předvídá situace, kdy musí být z rozhodování určité věci vyloučeny všechny úřední osoby příslušného správního orgánu, včetně osoby stojící v čele úřadu, je-li překročena kritická míra systémového rizika podjatosti – tedy z důvodu, že v důsledku jejich zaměstnaneckého poměru k subjektu veřejné správy (např. k územnímu samosprávnému celku), který má k projednávání věci vztah, existuje reálné riziko, že by jejich postoj k věci mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými prostředky.
16. Za skutečnosti, které by mohly způsobit výše uvedené ovlivnění jinými než zákonnými prostředky, lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Takovými skutečnostmi mohou být jevy v politické či mediální sféře, zájem politických činitelů, či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob na určitém výsledku řízení, samotná povaha a podstata rozhodované věci či podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování

příslušné osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS).

17. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konzistentně uvádí, že tzv. systémové riziko podjatosti existuje u úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení, v němž rozhodují, dotčeny. To je důsledkem nastavení působnosti správních orgánů a povahy právních vztahů mezi těmito orgány a zaměstnanci subjektu (územního samosprávného celku či státu), do něhož jsou tyto orgány zasazeny a v nichž zaměstnanci působí jako úřední osoby.
18. K pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření (usnesení RS NSS Pražský okruh odst. 63; srov. též rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 190/2015-80, odst. 46). Právní úprava vychází z toho, že nebezpečí ovlivnění nežádoucím vztahem je třeba aktivně předcházet tak, aby k tomu, pokud možno, nikdy nedošlo, a proto připouští, že v některých případech bude z výkonu pravomoci v konkrétní věci vyloučena i osoba, o níž není ani jisté, že u ní nežádoucí vztah existuje. Zákon totiž nevyžaduje jistotu ani přiměřenou pravděpodobnost existence nežádoucího vztahu, ale postačuje, jestliže o nepodjatosti lze pochybovat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024-163, č. 4660/2025 Sb. NSS, odst. 49, či nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, odst. 39). Tyto podmínky se nezměnily ani po novelizaci § 14 správního řádu zákonem č. 176/2018 Sb. (resp. po vložení stávajícího odstavce 2), který pouze posiluje důraz na existenci dalších závažných skutečností svědčících pro vyloučení úředních osob (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 As 52/2023-127, č. 4533/2023 Sb. NSS, odst. 57)
19. Posouzení, zda pochybnosti zakládají překročení nadkritické míry systémového rizika podjatosti, závisí na skutkových okolnostech případu. Důvod překročení této nadkritické míry byl v judikatuře shledán v silném ekonomickém zájmu celku na výsledku řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 202/2014-66 a ze dne 2. 6. 2015, č. j. 7 As 57/2015-80).
20. Otázkou systémové podjatosti a podmínkami jejího naplnění se zevrubně zabýval nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2025, č. j. 1 As 146/2024-93, č. 4669/2025 Sb. NSS, Šantovka Tower. Z tohoto rozsudku plyne, že *silný ekonomický zájem na výsledku řízení* o umístění stavby, rozsáhlost záměru a jeho kontroverznost shledal Nejvyšší správní soud ve svém souhrnu jako důvod pro překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti, a proto dospěl k závěru, že ve věci rozhodovaly úřední osoby, které měly být podle § 14 odst. 1 správního řádu vyloučeny ze všech úkonů v řízení. V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že riziko systémové podjatosti je důsledkem modelu založeného na souběžném výkonu samostatné a přenesené působnosti, v němž nikdy nelze zcela oddělit politická a zákonná hlediska při výkonu státní správy v rámci přenesené působnosti, a proto je třeba v pochybnostech dát přednost vyloučení úředních osob.
21. V nynější věci došlo k procesně vadnému postupu, který ve svém důsledku způsobil těžkou procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Na této vadě se podílel žalovaný, ale zejména Ministerstvo dopravy.
22. Je pravdou, že pokud má být nadřízeným správním orgánem shledán důvod systémové podjatosti celého úřadu (zde Krajského úřadu Královéhradeckého kraje), je v souladu se zákonem, aby byl takový návrh (zde) Ministerstvu dopravy předložen ředitelem krajského

úřadu. Chybou na straně žalovaného proto bylo, že věc byla předložena pověřenou úřední osobou. Za dané situace – i s ohledem na odkaz na paralelně probíhající a Ministerstvem dopravy již Krajskému úřadu Libereckého kraje delegovanou věc - ale to mohlo být právě ministerstvo, kdo tento formální a procesní nedostatek zhojilo vyžádáním si vyjádření či potvrzení od ředitele úřadu, že na daném návrhu trvá, respektive je si ho vědom. Ministerstvo dopravy za 7 měsíců bez věcného řešení věc vrátilo žalovanému, a to i za situace, kdy ve skutkově i právně obdobné, de facto totožné, věci rozhodlo o její delegaci Krajskému úřadu Libereckého kraje pro systémovou podjatost žalovaného. Tento rozpor se nepokusilo vyjasnit ve svém sdělení ani navzdory tomu, že pověřená úřední osoba žalovaného zcela konkrétně na paralelní věc odkazovala. Žalovaný následně, nejspíše i s ohledem na časovou prodlevu mezi předložením věci ministerstvu a jejím vrácením, rozhodoval ve věci sám, ačkoli měl řádně prostřednictvím ředitele úřadu námitku podjatosti Ministerstvu dopravy předložit k rozhodnutí.

23. S ohledem na výše nastíněný skutkový stav je v dané věci zřejmé, že ji rozhodovali úředníci jakožto zaměstnanci územního samosprávného celku, jehož (ekonomické) zájmy mohly být přímo dotčeny. Kraj je zřizovatelem jednoho z účastníků (Správa silnic Královéhradeckého kraje, p. o.), o jehož právech a povinnostech bylo správním orgánem I. stupně rozhodováno. Následně o obdobných právech druhého účastníka správního řízení (žalobkyně) rozhodoval žalovaný. Ten v přípisu adresovaném Ministerstvu dopravy uvedl, že mezi žalobkyní a Královéhradeckým krajem se dlouhodobě vede názorová polemika a jde o věc, ve které se řeší otázka odpovědnosti za realizaci opatření, jejichž nákladnost může být až do desítek milionů korun českých. Úředníci žalovaného jsou přitom v zaměstnaneckém poměru ke Královéhradeckému kraji. Královéhradecký kraj má ekonomický zájem na výsledku daného řízení – což ostatně Ministerstvo dopravy v paralelní a obdobné věci shledalo a věc pro systémovou podjatost Krajského úřadu Královéhradeckého kraje delegovalo Krajskému úřadu Libereckého kraje.
24. V nyní posuzované věci se však nejedná jen o personální propojenost mezi správním orgánem a jedním z účastníků (Správou silnic Královéhradeckého kraje, p. o.), ale i propojenost majetkovou. Dle čl. IV Zřizovací listiny příspěvkové organizace Královéhradeckého kraje – Správy silnic Královéhradeckého kraje, p. o., organizace vždy hospodář s majetkem zřizovatele a hospodaření organizace má být v souladu s rozpočtem schváleným zřizovatelem. S ohledem na předmět řízení se tak jedná o věc, která může mít pro Královéhradecký kraj i finanční přesah – sám žalovaný uváděl, že do budoucna se může jednat až o desítky milionů.
25. Krajský soud shrnuje, že o systémové podjatosti žalovaného nebylo Ministerstvem dopravy řádně a v souladu s výše uváděnou judikaturní činností Nejvyššího správního soudu rozhodnuto. I nehledě na tuto skutečnost se dá konstatovat, že v daném případě rozhodnutí vydal správní orgán, jehož všichni úředníci jsou z důvodu překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti vyloučeni ze všech úkonů řízení. Došlo tak k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tyto závěry mohou být konstatovány i zdejším soudem nehledě na existenci či neexistenci rozhodnutí nadřízeného správního orgánu (zde Ministerstva dopravy), neboť systémová podjatost je určována deklaratorně a nikoli konstitutivně rozhodnutím k tomu příslušného správního orgánu.
26. S ohledem na výše uvedené se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobkyně. Nepovažoval za nutné ani nařizovat jednání za účelem provedení dokazování

– listiny prokazující průběh paralelního správního řízení v obdobné věci a jejich obsah je mezi účastníky řízení nesporný – sám žalovaný na paralelní řízení v obdobné věci odkazoval ve svém přípisu zasílanému Ministerstvu dopravy (k tomu viz obsah správního spisu).

IV. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soudu nezbyvá než napadené rozhodnutí zrušit pro podstatnou vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalovaný prostřednictvím svého ředitele věc předloží svému nadřízenému orgánu k postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud jí tedy výrokem pod bodem II přiznal náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu, které spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 1 000 Kč a 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit jí uvedenou částku, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. ledna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu